

1

Josífek byl už opravdový školák, prvňáček. Ale hlavně byl zvědavý malý kluk. Stále si něco vymýšlel, občas nerad poslouchal a taky často lhal. Nic nepomohlo, že začal chodit do školy. Nepomohlo, ani když se maminka s tatínkem zlobili, ani když mu zakázali dívat se na večerníček. Josífkovi to prostě nedalo a pořád a pořád se nemohl naučit říkat pravdu.

Až přišel den, kdy měl Josífek sedmé narozeniny. Přál si veliké nákladní auto na dálkové ovládání. Tatínek mu slíbil, že ho dostane, když bude hodný. Josífek sice moc hodný nebyl, ale stejně se na autíčko těšil. Uměl totiž moc pěkně prosit a rodiče mu obvykle jeho přání splnili.

Den Josífkových sedmých narozenin připadl na pátek. A nebyl to jen tak obyčejný pátek, po kterém přijde sobota a neděle.



Byl to báječný, úžasný a skvělý pátek, protože po víkendu na Josífka čekal celý týden jarních prázdnin.

Josífek ráno vstal a chystal se do školy jako jiný den. Maminka ho vzbudila a dala mu pusku na čelo. Potom řekla „Dobré ráno, oslavenče“ a šla do kuchyně připravovat snídani. Jenomže Josífkovi se nechtělo ani vstávat, ani jít do školy. To se mu bohužel stávalo skoro každé ráno.

„Josítku,“ volala maminka z kuchyně. „Už jsi vstal?“

Ale kdepak Josífek. Jenom se hlouběji zavrtal pod peřinu.

„Už jdu!“ zavolal na maminku.

Jenomže maminka svého synka dobře znala a věděla, že s ním po ránu bývá kříž. Tak se šla přesvědčit.

„Hajdy, ty neposluch! Utíkej se nasnídat, nebo přijdeš pozdě do školy!“

Josífek se neochotně posadil na posteli a začal si mnout oči. Maminka se vrátila do kuchyně.

Chvíli nato se Josífek co noha nohu mine došoural na snídani. Posadil se ke stolu a upřeně pozoroval chleba se sýrem. Potom se do něj pomalu zakousl. Když dojedl, šel se mýt.

Maminka slyšela, jak v koupelně teče voda.

„Vyčistil sis zuby?“ volala na Josífka z kuchyně.

„Jó,“ odpověděl nevrle Josífek.

Ale maminka věděla, jaký Josífek je, a proto se šla do koupelny podívat. Ukázalo se, že Josífkův zubní kartáček je úplně suchý, a tedy nepoužitý. Maminka se zamračila a vymáčkla Josífkovi na kartáček pastu. Josífek se taky zamračil, ale přece jen si zuby začal čistit.

Pak se Josífek učesal a pustil se do oblékání.

„Vzal sis čisté ponožky?“ zeptala se ho maminka.

„Jóó,“ zavrčel Josífek.



„Říká se ano,“ napomenula ho maminka.

„No jó... vlastně ano,“ odpověděl Josífek.

Maminka se šla podívat na miminko, na Josífkovu doce-
la maličkou sestru Haničku. Sestřička spokojeně spinkala
a maminka se vrátila k Josífkovi.

„Ukaž!“ řekla přísně.

Dobře totiž znala Josífkův ošklivý zvyk. Místo do koše na
prádlo odhazoval špinavé ponožky pod postel a ráno si je
znovu oblékal. Maminka večer koupala miminko a nestihla



pokaždé zkontrolovat, co právě dělá Josífek. Koneckonců, byl to už veliký kluk, školák. Maminka si zblízka prohlédla Josífkovy nohy. Smrduté ponožky prozradily, že nocovaly pod Josífkovou postelí.

„Okamžitě se převlíkni!“ rozzlobila se maminka. „Proč mě tak zlobíš? Proč mi neříkáš pravdu?“

Josífek se odlouдал pro čisté ponožky. Sám nevěděl, co ho nutí pořád si vymýšlet.

V tu chvíli se rozplakala sestřička a maminka se musela od Josífka vzdálit.

„Dal jsi ty špinavé ponožky do prádla?“ zavolala za chvíli z ložnice.

Josífek se zrovna česal. Na špinavé ponožky už docela zapomněl a nechtělo se mu se pro ně vracet do pokoje.

„Dal,“ zalhal znovu.

Jenomže Hanička už byla přebalená, a tak se maminka mohla jít přesvědčit. Použité ponožky ležely hozené pod postelí. Mamince docházela trpělivost.

„Okamžitě sem pojd!“ Maminka se opravdu hněvala. „Dneska máš narozeniny! To si myslíš, že dostaneš nějaké dárky!? Za takovéhle chování? Že se nestydíš, takhle mi lhát!“